

MÉLUSINE is een Franse variant van MELUSINE

----- door Dries van den Akker s.j. (zie ook: www.heiligen-3s.nl)

Betekenis

Niet duidelijk. Waarschijnlijk uit het Grieks. Dan zijn er nog enkele mogelijkheden:

- 1] Houdt verband met 'meli' = 'honing': dus 'honingzoet'.
- 2] Afgeleid van 'melos' = 'lied': dus: 'zangeres', 'lied'.
- 3] Een enkeling leidt de naam af van 'melas' = 'zwart' (vgl. Melania).

*

- 4] Een vierde mogelijkheid is dat de naam is afgeleid van Melisande; verbastering van de Germaanse Amalasintha = 'snel handelend in de strijd'.

*

Melusine in de mythologie

Melusine was een vrouwelijke zoetwatergeest die leefde in heilige bronnen en rivieren. Ze wordt meestal afgebeeld als een soort zeemeermin, en heeft op andere afbeeldingen vleugels. Volgens een van de verhalen was ze de dochter van de fee Pressyne en een mens. Als klein kind werd ze naar het eiland Avalon gebracht om daar op te groeien. Avalon is in de Keltische mythen de toegang tot de godenwereld. Toen ze hoorde dat haar vader haar moeder bedrogen had, zinde ze op wraak. Haar moeder kwam dat echter te weten en vervloekte Melusine, waardoor ze vanaf haar middel het lichaam van een slang had. Ze kreeg schubben op haar armen en haar handen werden vinnen. Ze zou nooit meer haar oude vorm kunnen aannemen.

Toch gebeurt dat in oude Franse sagen. Daar wordt verteld dat zij een mensengedaante aangenomen om te kunnen huwen met graaf Raimond van Poitiers. Zo werd zij de stammoeder van het geslacht Lusignan. Bij haar huwelijk had zij de voorwaarde gesteld elke zaterdag onbespied te mogen verdwijnen. Maar de graaf kon zijn nieuwsgierigheid tenslotte niet langer bedwingen en zag hoe zij in haar vissengedaante een bad nam. De betovering was verbroken en met een luide gil verdween zij voorgoed uit het gezicht. Zij liet zich alleen nog zien, als een ramp het geslacht Lusignan bedreigde. Dan verscheen zij drie dagen tevoren op de toren van het stamslot in de Poitou, gehuld in rouwgewaad en luide weeklachten slakend.

Dit verhaal werd opgetekend door Jean d'Arras in zijn 'Roman de Mélusine' die deel uitmaakt van zijn 'Histoire de Lusignan' ('Geschiedenis van de Lusignans': 1392-1393). Sindsdien zijn er van de sage talloze bewerkingen van gemaakt.